

# AUTONOM ORGANISERING BLAND TURINS JÄRNVÄGSARBETARE

Movimento Autonomo di Base (MAB).  
Från pamfletten "Workers Autonomy", Bratach Dubh, 1975.  
Svensk version från Dissident 2, 2005.

SFI: Sindacato Ferrovieri Italiani, knuten till det kommunistpartidominerade CGIL.

SAUFI: Sindacato Autonomo Unitario Italiano, knuten till det kristdemokratiskt dominerade CISL.

SIUF: Sindacato Italiano Unificato Ferrovieri, knuten till UIL (som främst är knutet till socialistpartiet).

FISAFS: Federazione Italiana Sindacati Autonomi Ferrovieri di Stato, autonomt fack som inte är knutet till någon av de större konfederationerna.

## ORGANISERINGEN AV DEN AUTONOMA ARBETARKÄRNAN

Den nuvarande situationen kännetecknas av en allians mellan arbetsköpare, fackföreningar och reformistiska partier.

De förstnämnda använder sig av stödet från fackföreningarna och de så kallade vänsterpartierna för att kunna fortsätta exploateringen, de försöker få arbetarna att betala priset för den ekonomiska krisen genom att staten betalar industrialisterna ansevärd summor pengar, vilket gör det möjligt för dem att överleva ytterligare några år. För att göra bilden fullständig så ber vänsterpartierna (med Kommunistpartiet i spetsen) arbetarna att göra uppoffringar för att rädda arbetsköparna och deras lakejer.

Fackföreningarnas och reformistpartiernas nuvarande karaktär är därför samarbete med arbetsköparna. Deras viktigaste uppgift är att utplåna den spontana arbetarrörelsen, föreslå uppoffringar och att fördöma de arbetare som är benägna att fortsätta föra en hårdare kamp med de vanliga förtalen (att kalla dem provokatörer). För oss verkar det omöjligt att använda fackföreningen som ett kampverktyg under dessa omständigheter.

De tre största fackföreningarna – SFI, SAUFI och SIUF – visar sitt samarbete med arbetsköparna genom att sälja ut järnvägsarbetarna med ett omstruktureringsprogram som innebär en högre arbetsbörda för de anställda (ökad produktivitet) med lägre löner (löneblockader) och en ökad arbetslöshet. De här arbetarfientliga målen backas upp med demagogi och ett starkt fördömande av alla initiativ. På det här viset vill de få oss att tro att ledningen inte kan höja lön-

erna, att längden på arbetsdagen måste förbli oförändrad för att behålla produktivitetsnivån, att det så kallade "frånvarofenomenet" måste bekämpas och att arbetarnas yrkeskunskap och rörelsefrihet på jobbet måste omorganiseras för att kontrollera arbetarna bättre.

Det är uppenbart att de vill krossa all kampvilja och skapa en ekonomisk situation som är ohållbar för de flesta. Därför det stora utnyttjandet av övertid, vilket ger bossarna ett perfekt utformat utpressningsvapen som hindrar alla som inte är kapabla och disciplinerade från att få jobb (med andra ord, alla som inte låter sig utnyttjas och som vägrar respektera bossarna).

Den autonoma fackföreningen, FISAFS, har utvecklat en oppositionell kamp gentemot de tre centrala fackföreningarna, och påstår sig vara autonoma.

FISAFS försöker utnyttja arbetarnas ilska och missnöje för att vinna massanslutning till sin företagsvänliga och reaktionära linje. Trade-unionismen i denna så kallade autonoma organisation är ett dolt element som hämmar arbetarnas verkliga förmåga för arbetarkamp vid basen, vilken är väldigt starkt för tillfället. FISAFS:s mål är därför att kanalisera in arbetarna i den företagsvänliga logik som är nödvändig för industrialisterna, de politiska partierna, staten och kapitalismen, för att kunna upprätthålla och befästa exploateringen.

FISAFS kan därför, i dess försvar av arbetsköparnas intressen, inte tillämpa de kampmetoder som kännetecknar och utmärker arbetarautonomi. I allianser och politiska beslut blir det omöjligt för FISAFS att särskilja sig från andra fackföreningar som står i opposition till de tre centrala fackföreningarna med majoriteten av de fackföreningsanslutna (till exempel USFI-CISNAL).

Verklig proletär autonomi är den enda möjliga lösningen för den fortsatta kampen mot arbetsköparna och deras lakejer. För att skapa denna är det nödvändigt att börja forma autonoma arbetarkärnor [Autonomous Workers' Nucleus]. Dessa kärnor, som vi vill skapa bland Turins järnvägsarbetare, föds inom en specifik produktiv verklighet, och bör

betrakta sig själva som en permanent referenspunkt för verkligheten utanför arbetsplatsen – i bostadskvarteren, på landet, i skolorna och så vidare – och dra in dem i kampen.

Med utgångspunkt från en klar uppfattning av vad proletär autonomi innebär elimineras två faror som ständigt är närvarande i kampmetoder som ska organisera en viss sektor av samhället, som t.ex. den fackliga kampen:

- a) strukturens byråkratisering;
- b) tendensen att röra sig mot en företagsvänlig syn på kampen.

Den autonoma arbetarkärnan organiserar sig själv autonomt från politiska partier och fackföreningar, för att bättre kunna försvara arbetaren som människa. Dess kamp- och organisationsperspektiv innefattar den dubbla nödvändigheten av att konfrontera både i produktionen (löner, arbetsvillkor etc.) och i varje enskild arbetares liv (skaderisken på arbetsplatsen, alienationen, de nödvändiga länkarna mellan bostadskvarteren, arbetsplatserna, skolorna etc.).

Autonomi innebär därför återfinnandet av människan i arbetaren, genom en klar syn på kampen för att säkra förhållandena som gör det möjligt till arbete och liv överhuvudtaget.

### **DEN AUTONOMA ARBETARKÄRNAN KÄNNETECKEN**

- Den autonoma arbetarkärnan är en organisation som vill särskilja sig från fackföreningar, inklusive autonoma varianter.
- Dess autonomi bygger på en anti-byråkratisk struktur.
- Den bygger på avlägsnandet av permanenta delegater och professionella representanter.
- Alla arbetare är delaktiga i kampen mot arbetsköparna och deras lakejer.
- Denna delaktighet är permanent och begränsar sig inte till de av fackföreningarna bestämda strejkperioderna.
- Varje del av den autonoma arbetarkärnan anser sig själv vara i permanent kamp mot arbetsköparna och deras lakejer, på samma sätt som de senare står i permanent kamp mot arbetarna i deras försök att vidmakthålla exploateringen.
- Den autonoma arbetarkärnan har inga kopplingar till fackföreningsideologi eller -praktik, medan dess arbetssköparfientliga position visar tydligt och klart att det är ett instrument som arbetare har skapat för dess egen frigörelse.
- Arbetarkärnan måste själv ha hand om propagandaspridning och kamperna som inriktar sig på att uppnå konkreta resultat, och välja metod för förverkligandet av dessa kamper.
- Att tillhöra en autonom arbetarkärna är det logiska steget för alla dem som anser sig blivit förrådade av diverse fackföreningar och som vill fortsätta kampen mot staten/arbetsköparen och bredda denna kamp till ett perspektiv som är totalt annorlunda fackföreningarnas.

### **METODER**

– Repressionen som arbetsköparna riktar mot oss – med stöd av sina lakejer – är permanent. Den riktar mot oss på många olika sätt, t.ex. genom att försvaga köpkraften i löneförhöjningarna, förvägra arbetarna legitima löneförhöjningar, sätta press på arbetaren för att kunna undvika att anställa mer personal, höja skaderisken på arbetsplatsen, göra våra kamper ofarliga genom fackets rekuperering av

kampen. Denna repression måste bekämpas genom en kamp som också är permanent. Därför: permanent repression, permanent konflikt.

– Kamraterna som bildar den autonoma arbetarkärnan måste ha en klar bild av i vilken riktning kampen mot exploatering ska ta. Arbetsköparen slår mot arbetaren som en del i en helhet (den produktiva kollektiviteten), så när det slår mot honom som järnvägsarbetare, anpassar företaget exploateringen till produktionen som helhet. Det är av denna anledning som det blir obegripligt att begränsa kampen till en viss sektor eller till ett visst företag. Arbetarautonomi som metod grundar sig i att exportera kampen, även om dess direkta effekt (på ekonomin och arbetsvillkoren) stannar inom produktionssektorn.

– Metoden är därför permanent konflikt och att sprida kampen utanför arbetsplatsen.

– Målgruppen som ska nås utanför arbetsplatsen är de som använder sig av järnvägsservicen, framförallt pendlare som ständigt måste uppdateras om konfliktens utveckling inom företaget, och andra sektorer i produktionen som står järnvägen nära (flyg, vägtransport, post, telefoni etc.).

– Därför är information av väsentlig betydelse för den autonoma organisationen av kampen. Självklart kommer våra resurser till informationsspridning, till en början, vara bristfälliga i jämförelse med fackföreningarnas. Men även om man har resurser för att göra propaganda, så är det att arbeta i rätt riktning som betyder mest. Att ständigt intervensera gentemot konsumenterna som gradvis måste bli mottagliga för järnvägsarbetarnas kamp och våra perspektiv. Detsamma gäller för de parallella sektorerna med vilka det är nödvändigt att skapa kontakt, och när helst det är möjligt uppmuntra till skapandet av andra autonoma kärnor som kan föra samma typ av kamp.

– I detta perspektiv så behåller strejken sin legitimitet som kampmetod, men måste betraktas kritiskt, inte som en kampmetod som automatiskt sätter konflikten i rörelse närhelst fackets ledarskap så bestämmer. Ett sådant sätt att använda strejken gör den till ett instrument som avslutar en konfliktsituation, och är därför användbar för arbetsköparen och alla dem som har intresse av att förintäta verklig kamp.

– Ett annat argument mot strejken som en kampmetod är det faktum att det är en metod som används tillfälligt, med en mer eller mindre regelbunden intervall, som motparten alltid blir varnad för i förväg. Detta gör det möjligt för dem att ingripa (till exempel genom att reducera personalen på godstågen och förflytta dem till passagerartågen).

– Det finns andra metoder som kan användas ihop med eller istället för strejken – metoder som attackerar företagets produktivitet direkt och som utgör ett väldigt effektivt hot. Under en strejk så beslutar man om teknikaliteter under fackmötena. När man läser dessa regler blir man förvånad över hur mycket omtanke som läggs ner på att undvika skador på företaget. Men, från deras sida, hur mycket gör företaget för att reducera exploateringen av arbetarna? Alla dessa försiktighetsåtgärder reducerar strejkens effektivitet som ett vapen i attacken mot bossarna, och orsaken till detta ligger även det i fackets legalism och konservatism. Mot hård och permanent repression, måste vi svara med kamp utan halvmesyryr och utan varning: hård och permanent kamp.

– Val av metod i en särskild kamp, och den inriktning informationen ska ha som ständigt ska spridas utåt, bestäms av alla dem som tillhör den autonoma arbetarkärnan, och den

måste därför mötas regelbundet.

### PERSPEKTIV

– Den verkliga utvecklingen av kampen måste utvärderas med jämna mellanrum utifrån den objektiva situationen, och inte vara en sköld av vaga och vacklande ideologiska konstruktioner.

– Löneförhöjning är en av de viktigaste aspekterna i kampen eftersom det ger arbetaren större möjlighet att göra motstånd och delta i andra strider som är minst lika viktig för honom. Löneförhöjningar är dock nödvändigtvis inte det primära målet för den autonoma arbetarkärnan, men kan av uppenbara skäl inte anses som oviktigt.

– Kampen för ett annat sätt att organisera arbetet är utan tvivel mer intressant, eftersom det indirekt ökar reallönerna på ett sätt som inte kan återtas genom inflationens mekanismer. Dessa indirekta reallöneökningar är faktorer av stor betydelse under konfliktens gång. En reduktion av arbetstiden; att vägra vara flexibel eller att ta övertid; fulltalig personal; förbättring av arbetsvillkoren; förändring av regler och arbetstiden för lokförarna, konduktörerna etc.; förbättringar på spår, lok, vagnar etc. är alla faktorer som förbättrar den generella situationen för järnvägsarbetarna och som kan komma att bli en del av reallönen vilket är mycket mer betydelsefullt än summan som står skriven i lönekuvertet.

– Grundperspektivet i vilket en långsiktig kamp ska planeras, är att arbetarbasen ska få kontroll över företagets styrning, att steg för steg ta den från cheferna och förmännen som tror sig sitta i en säker situation med fackens godkännande. Med detta som utgångspunkt kan man synliggöra sin position genom att lägga fram en serie förslag på förändringar i företagsledningen, där man framhäver arbetarnas organisationsförmåga och tar avstånd från de ansvariga för de rådande missförhållandena som drabbar passagerarna och andra inblandade.

– Med hårfina ingrepp kan vi visa på den fackliga kampens felaktiga väg och dess behov att samarbeta med företaget, omöjligheten av någon förändring av detta faktum i den närmaste framtiden, och på en återgång till en kamp i basen. En kamp mot fackens strukturer och byråkrater, inte mot fackmedlemmarna.

– Det slutgiltiga målet är därför autonom förvaltning av kampen, både i kampen om löner och arbetsvillkor, som i kampen för att steg för steg ta över den totala förvaltningen av produktionen. Det är tydligt att denna kampautonomi endast kan utvecklas genom en ordentlig utvärdering av fackets samarbete med arbetsköparna.

### SAMMANFATTNING

Den autonoma arbetarkärnan är en kamporganism för försvaret av de järnvägsarbetare som bejaktar den autonoma kampens princip. Av denna orsak så förnekar den behovet av fackföreningar och fördömer deras maskopi med systemet.

Med utgångspunkten i autonomiprincipen, så bejaktar den autonoma arbetarkärnan behovet av permanent konflikt inom produktionen, och behovet av att exportera kampens grundläggande karaktärsdrag utåt. Målgruppen för denna kommunikation utåt är de närliggande produktionssektorerna och de som nyttjar järnvägen.